

Sygn. akt III CKN 95/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 1999 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - T. Żyznowski (spraw.)

Sędziowie: SN - B. Myszka

SN - E. Skowrońska-Bocian

Protokółant: M. Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 1999 r.

na rozprawie sprawy z powództwa E. S.

przeciwko S. S.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek kasacji powódki

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Ł.

z dnia 13 listopada 1997 r., sygn. akt I Ca [...]

oddala kasację.

U Z A S A D N I E N I E

W uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji - oddalającego apelację powódki - tenże Sąd przytoczył bezsporne ustalenia z których wynika, że sporny lokal pozwany S. S. otrzymał jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej. Było to mieszkanie funkcyjne. Po rozwiązaniu przez rozwód małżeństwa stron i podziale ich majątku wspólnego, wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 sierpnia 1986 r. sygn. akt I C [...] powódka E. S. została eksmitowana z tego lokalu. Jednakże nie przyjęła żadnych z propozycji lokali zastępczych. Po zwolnieniu powoda ze służby Policji, decyzją Komendanta Wojewódzkiego Policji w Ł. z dnia 2 marca 1993 r. sporne mieszkanie zostało przekazane do dyspozycji Gminy Miejskiej w Ł.. Z wymienioną datą lokal ten stracił charakter mieszkania zakładowego. Pozwany nie utracił uprawnień do tego lokalu (art. 55 cyt. 2 ustawy o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych). Po wydaniu wyroku eksmitującego powódkę nie nastąpiło zdarzenie o jakim mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Kasację złożyła powódka.

Skarżąca zarzuciła błędną wykładnię art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych - zamiast prawidłowo art. 59 tej ustawy.

Wskazując na powyższe skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego jej rozpoznania. W złożonej odpowiedzi na kasację pozwany S. S. wносиł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kategoria mieszkań zakładowych - łącznie z ustawową definicją tego pojęcia - została wprowadzona ustawą z dnia 16 lipca 1987 r. o zmianie ustawy prawo lokalowe (Dz. U. Nr 21, poz. 124). Druga nowela z dnia 7 kwietnia 1989 r. o zmianie ustawy, zmieniającej ustawę - Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 20,

poz.108) dotyczyła wyłącznie mieszkań zakładowych oddanych w najem przed 1 stycznia 1989 r. Z przepisów tychże m.i. wynika, że z dniem 1 stycznia 1988 r. stały się w szczególności mieszkaniem zakładowym dotychczasowe mieszkania funkcyjne oraz inne mieszkania przydzielone osobom wskazanym przez zakład pracy - oczywiście o ile mieszkania te znajdują się w budynku o których stanowił art. 55 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. - Prawo lokalowe (jedn. tekst Dz. U. z 1987, Nr 30, poz. 165 ze zm.). Obowiązująca od dnia 12 listopada 1994 r. ustawa z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 105, poz. 509 ze zm.) nie zna kategorii mieszkań zakładowych lecz w przepisach wprowadzających (w tym także art. 55 ust. 2 powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) - art. 55 i 58 ustawa utrzymała w mocy najem tej kategorii mieszkań. Wskazać należy, że art. 10 Prawa lokalowego z 1974 r. stanowił, że najem mieszkania wynikał albo z umowy najmu, albo z ostatecznej decyzji administracyjnego o przydziale. Zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie powołanych przepisów zamiast prawidłowo - zdaniem skarżącej art. 59 ustawy o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych - jest oczywiście chybiony. Wymieniony art. 59 ustawy stanowi, że umowa najmu lokalu, zawarta na warunkach i w trybie określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 30 ustawy wymienionej w art. 67 pkt. 2 na okres zajmowania stanowiska lub pełnienia funkcji przez najemcę, wygasa po upływie tego okresu. Artykuł 30 prawa lokalowego (zbliżoną regulację zawiera art. 19 ust. 1, ustawy o najmie) upoważniał Radę Ministrów do określenia warunków i trybu oraz zwalniania mieszkań przez osoby wymienione w przepisach o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz do podobnego określenia w stosunku do innych osób pełniących odpowiedzialne funkcje państwowe lub społeczne. Nastąpiło to w uchwale nr 185 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1989 r. w sprawie warunków i trybu oraz zwalniania mieszkań przez osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe oraz pełniące odpowiedzialne

funkcje państwowe (MP Nr 44, poz. 352). Uchwała - uwzględniając zawarte w niej ograniczenia podmiotowe i przedmiotowe dotyczy wyłącznie mieszkań w budynkach zarządzanych przez państwowe jednostki organizacyjne, będących w dyspozycji (Ministra - Szefa Urzędu Rady Ministrów, właściwych wojewodów oraz prezydentów W., K. i Ł.. Unormowaniem tym objęto - na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1993 r. w sprawie warunków i trybu zajmowania oraz zwalniania mieszkań przez członków Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (Dz. U. Nr 80, poz. 337) - członków wymienionej KRRiT. Ustalenia faktyczne, których nie kwestionuje skarżąca wykluczają aby pozwany należał do kręgu podmiotów określonych w przytoczonej uchwale nr 185 Rady Ministrów, co przesądza o bezzasadności kasacji. Nie nastąpiły żadne zdarzenia niweczące uprawnienia pozwanego do spornego lokalu i uzasadniające uwzględnienie powództwa na żadnej podstawie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Postępowanie powódki nie respektującej prawomocnego orzeczenia sądowego i uniemożliwiającej pozwanemu realizację jego uprawnień nie może - co nie wymaga szerszego uzasadnienia - stanowić takiej podstawy. Postanowienia obowiązującego porządku prawnego - nie wyłączając przepisów Konstytucji - nie pozwalają na aprobatę takiego sposobu postępowania. Z przyczyn powyższych i na podstawie art. 393¹² k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

aw

db